

Sygn. akt II C 453/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział II Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz J. J. kwotę 448,98 zł (czteryście czterdzieści osiem złotych i 98/100);
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 23 zł (dwadzieścia trzy złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
4. nie obciąża J. J. obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygnatura akt II C 453/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 czerwca 2016 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód J. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 1020 tytułem odszkodowania za koszty poniesione przez powoda w związku z wszczęciem przez pozwanego postępowania sądowego przez Sądem Rejonowym w Z. oraz postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Woli w Warszawie J. B.. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód wskazał, że na dochodzoną pozwem kwotę składają się kwoty:

- 448,98 złotych tytułem zwrotu wyegzekwowanej przez komornika sądowego J. B. kwoty w sprawie Km 87859/14,
- 100 złotych tytułem zwrotu dojazdów do S. w celu uzyskania danych z archiwum TP,
- 160 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdów na rozprawę do Sądu Rejonowego w Zamościu w dniu 16 czerwca 2015 roku,

- 160 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdów na rozprawę do Sądu Rejonowego w Zamościu w dniu 16 czerwca 2015 roku opiekuna,
- 100 złotych tytułem pożyczki udzielonej przez znajomych w związku z koniecznością pokrycia kosztów sądowych,
- 500 złotych tytułem zwrotu kosztów wykonywania rozmów telefonicznych w związku z prowadzonym postępowaniem sądowym.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powód dochodzi zwrotu kosztów poniesionych przez niego w związku z przeprowadzonym postępowaniem sądowym i egzekucyjnym na podstawie uchylonego nakazu zapłaty.

(pozew k. 2-4)

Zarządzeniem z dnia 21 października 2016 roku na podstawie art. 207 § 2 k.p.c. w zw. z art. 207 § 7 k.p.c. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwrócił pozwanemu odpowiedź na pozew z dnia 3 października 2016 roku.

(zarządzenie k. 19)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 12 stycznia 2017 roku Sąd na podstawie art. 207 § 3 k.c. w zw. z art. 207 § 7 k.p.c. zwrócił procesowe pozwanego z dnia 7 grudnia 2016 roku za wyjątkiem zgłoszonych w nim wniosków dowodowych.

(protokół elektroniczny rozprawy z dnia 12.01.2017r. - k. 27-29)

Powód podtrzymał powództwo w dotychczasowym kształcie wskazując, iż suma kwot dochodzonych pozwem została nieprawidłowo zsumowana i łącznie dochodzi on zasądzenia od pozwanego kwoty 1468,98 zł.

Na rozprawę w dniu 12 stycznia 2017 r. pozwany nie stawił się.

(protokół elektroniczny rozprawy z dnia 12.01.2017r. - k. 27-29)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w Warszawie J. B. prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi J. J., podczas którego wyegzekwował na rzecz wierzyciela (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 546,81 złotych.

Postępowanie egzekucyjne Km 54384/15 prowadzone było na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy w Zamościu z dnia 12 września 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt VII Nc 32259/08 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 25 marca 2009 roku.

(zaświadczenie o dokonanych wpłatach k. 26)

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Zamościu w sprawie o sygnaturze akt I Nc 1152/15 zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Z. z dnia 6 listopada 2008 roku o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 12 września 2008 roku i wniosek (...) SA w Z. o nadanie klauzuli wykonalności temu nakazowi zapłaty oddalił.

(postanowienie k. 6)

Wyrokiem z dnia 17 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Zamościu I Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze I C 398/15 oddalił powództwo (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko J. J.. Sąd nie orzekał o kosztach postępowania.

(odpis wyroku k. 5)

Powód jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym. Na rozprawy w związku z postępowaniem sądowym toczącym się przed Sądem Rejonowym w Zamościu podróżował z opiekunem.

(orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 9, zeznania powoda z dnia 12 stycznia 2017 roku czas 00:05:33 oraz protokół k. 28-29)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości.

Sąd oddalił zgłoszone przez pozwanego w piśmie z dnia 7 grudnia 2016 roku wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodów z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez powoda z (...) SA z dnia 16 lutego 2016 r. oraz o zwrócenie się do Sądu Rejonowego w Zamościu o przesłanie dokumentów w postaci pozwu, nakazu zapłaty oraz postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności w sprawie VII Nc 32259/08. Wnioski te Sąd uznał za spóźnione, gdyż już zarządzeniem z dnia 29 lipca 2016 roku (doręczonym pozwanemu w dniu 16 sierpnia 2016 roku) został on zobowiązany do zgłoszenia w terminie 21 dni wszelkich twierdzeń, zarzutów i wniosków dowodowych – pod rygorem ich pominięcia na dalszym etapie postępowania jako spóźnionych. Pozwany nie dochował tego terminu, co umożliwiło Sądowi Rejonowemu zakwalifikowanie wniosków dowodowych zawartych w piśmie procesowym z dnia 7 grudnia 2016 roku jako spóźnionych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na początku należy podnieść, iż podstawową przesłanką wydania wyroku zaocznego jest beczynność pozwanego w sprawie (art. 339 § 1 k.p.c.). Sąd z urzędu wydaje wyrok zaoczny jeżeli pozwany – mimo prawidłowego doręczenia mu wezwania – nie stawiał się na pierwszą rozprawę, a jego nieobecność nie jest usprawiedliwiona (art. 214 k.p.c.), a także jeżeli pozwany który stawiał się na pierwszą rozprawę nie bierze aktywnego w niej udziału tj. nie wdaje się w spór co do istoty sprawy, nie zgłasza żadnych zarzutów, ani nie składa w ogóle wyjaśnień, bądź podejmuje tylko czynności przygotowawcze.

Mimo nieobecności lub beczynności pozwanego na pierwszej rozprawie wyrok zaoczny nie może zostać wydany jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo złożył już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub pisemnie (art. 340 k.p.c.).

Wskazać należy, iż zarządzeniem z dnia 29 lipca 2016 roku pozwany został zobowiązany do złożenia odpowiedzi na pozew, w której ustosunkuje się do twierdzeń zawartych w pozwie w terminie 21 dni – pod rygorem zwrotu odpowiedzi na pozew oraz do zgłoszenia w tym samym terminie wszelkich twierdzeń, zarzutów i dowodów, pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych. Termin określony w zarządzeniu Sądu upłynął bezskutecznie w dniu 7 września 2016 roku. Wobec powyższego zarządzeniem z dnia 21 października 2016 roku pismo stanowiące odpowiedź na pozew zostało zwrócone. Wszystkie zgłoszone w terminie późniejszym twierdzenia i wnioski dowodowe należało uznać za spóźnione. Brak jest możliwości przyjęcia, że strona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika może składać pisma procesowe wraz z wnioskami dowodowymi na każdym etapie postępowania.

Przepis art. 207 k.p.c. w § 3 stanowi, że przewodniczący może także przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę zobowiązać strony do złożenia dalszych pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, termin, w którym należy je złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione. W toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym. § 7 ww. przepisu, stanowi, że odpowiedź na pozew złożona z naruszeniem § 2 podlega zwrotowi; zwrotowi podlega także pismo przygotowawcze złożone z naruszeniem § 3.

Sąd nie zobowiązywał strony pozwanej do składania dalszych pism przygotowawczych w sprawie, z tego względu zwrócić należało pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 7 grudnia 2016 roku.

Mając na uwadze, iż pozwany nie stawiał się na pierwszą rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność, a także nie złożył skutecznie wyjaśnień ustnie lub pisemnie, zachodziły podstawy do wydania przez Sąd w niniejszej sprawie wyroku zaocznego.

W wypadku wydania wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Biorąc pod uwagę treść art. 339 § 2 k.p.c., wskazać należy, że wydając wyrok zaoczny, sąd dysponuje jedynie przedstawionymi przez powoda okolicznościami faktycznymi i może uznać je za zgodne z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego, jeżeli nie budzą one uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić przy tym należy, że niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego, a negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por.: wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72).

Uznaje się powszechnie, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach.

Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na dokumentach przedłożonych przez stronę powodową, których wiarygodności pozwana nie kwestionowała, nie budzą one również zastrzeżeń Sądu.

W przeważającym zakresie dokumenty przedłożone przez powoda mają charakter dokumentów urzędowych, które potwierdziły to, że tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 września 2008 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, stanowiący podstawę prowadzonej przeciwko powodowi egzekucji, został pozbawiony wykonalności na skutek zmiany postanowienia Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 6 listopada 2008 roku o nadaniu klauzuli wykonalności temu nakazowi zapłaty. W prowadzonej przeciwko powodowi egzekucji, wierzyciel – (...) SA w W. – uzyskał świadczenie w kwocie 546,81 złotych.

W świetle powyższych ustaleń, nie może być wątpliwości, że świadczenie wyegzekwowane przez (...) SA w W. na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 6 listopada 2008 roku, które to postanowienie zostało zmienione poprzez oddalenie wniosku powodowej spółki o nadanie klauzuli wykonalności temu nakazowi zapłaty, stało się świadczeniem nienależnym. Wynika to wprost z art. 410 § 2 k.c., zgodnie z którym świadczenie jest nienależne, m.in. jeżeli podstawa świadczenia odpadła. Typowym przykładem tego rodzaju *condictio* jest właśnie uchylenie lub zmiana orzeczenia, w oparciu o którego treść świadczone lub - jak w realiach nin. sprawy - egzekwowano. Istotą tego rodzaju świadczenia jest to, że do czasu uchylenia jego podstawy, świadczenie jest należne i może być skutecznie dochodzone. Jednak po opadnięciu podstawy świadczenia, mimo jej istnienia w chwili egzekwowania, świadczenie to staje się nienależne w rozumieniu przepisu art. 410§2 k.c. i wymagalnym staje się roszczenie o jego zwrot, co oznacza że może być dochodzone przez tego, który nienależnie świadczył. Podkreślić przy tym należy, że stwierdzenie prawomocności orzeczenia i w konsekwencji nadanie mu klauzuli wykonalności, jeśli nastąpiło na skutek wadliwego uznania przez sąd prawidłowości i skuteczności doręczenia orzeczenia, pozostaje bez znaczenia dla oceny spełnionego na podstawie takiego orzeczenia świadczenia jako nienależnego. Niewątpliwie, w chwili wydania nakazu zapłaty, po zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności, nakaz zapłaty stanowił podstawę do prowadzenia przeciwko niemu egzekucji. O tym, że wyegzekwowane na tej podstawie świadczenie stało się nienależne przesądziła dopiero treść wyroku z dnia 17 września 2015 roku, w którym ostatecznie powództwo powodowej spółki zostało oddalone.

Nie ma również podstaw by kwestionować kwalifikację świadczenia uzyskanego przez (...) SA w W. kosztem powoda jako nienależnego w związku z tym, że zostało ono uzyskane na drodze przymusowej egzekucji. Nienależne świadczenie następuje bowiem nie tylko w wyniku zachowania się dłużnika, ale także w rezultacie wyegzekwowania świadczenia w toku postępowania egzekucyjnego. Istotny jest bowiem nie sam sposób dokonania świadczenia (bezpośrednio lub w wyniku czynności egzekucyjnych podejmowanych przez wierzyciela egzekwującego), ale to, czy jurydyczny efekt spełnienia świadczenia w postaci przysporzenia w majątku przyjmującego świadczenie mógł być objęty wolą świadczącego.

Sąd mając na uwadze powyższe zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda dochodzoną pozwem z tego tytułu kwotę 448,98 zł, będąc związany żądaniem pozwu w tym zakresie.

Odnosząc się do żądania pozwu w zakresie zwrotu kosztów poniesionych w związku z postępowaniem sądowym toczącym się przed Sądem Rejonowym w Zamościu w sprawie o sygnaturze I C 398/15, prawomocnie zakończonym, w którym powód brał udział w charakterze pozwanego, rozważyć należy czy roszczenie o zwrot kosztów procesu może być dochodzone w odrębnych postępowaniu.

Koszty procesu to nakłady pieniężne ponoszone przez stronę w związku z tokiem postępowania sądowego. Zgodnie z zasadami koncentracji i unifikacji tych kosztów, wyrażonymi w szczególności w art. 108 k.p.c., zasadą jest rozstrzygnięcie o nich w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji. W procesie cywilnym obowiązuje reguła, zgodnie z którą nie można dochodzić w osobnym procesie zwrotu kosztów poniesionych w innym procesie. Żądanie zwrotu kosztów jest bowiem natury ściśle procesowej, wskutek czego nie zgłoszone w procesie nie może być dochodzone jako żądanie główne w odrębnym procesie (por. post. SN z dnia 9 kwietnia 1968 r. II CR 30/68).

Z uwagi na nierozłączne powiązanie żądania zwrotu kosztów procesu z przebiegiem danego procesu, a przede wszystkim z orzeczeniem kończącym sprawę w instancji, w przepisie art. 109 k.p.c. przewidziana jest prekluzja roszczenia o zwrot kosztów. Mianowicie wygasa ono, jeżeli strona najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie zgłosi go w stosownej postaci. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy strona działa bez adwokata, bo wówczas o kosztach sąd orzeka z urzędu.

W razie pominięcia przez sąd w wyroku rozstrzygnięcia o kosztach procesu, zainteresowanej stronie przysługuje jedynie wniosek o uzupełnienie wyroku (art. 351 k.p.c.), przy czym należy go złożyć w terminie ustawowo określonym. Analogicznemu uzupełnieniu podlega również inne orzeczenie sądowe, a więc nie dotyczące istoty sprawy (np. postanowienie o umorzeniu postępowania), jeżeli tylko jego częścią składową powinno być również rozstrzygnięcie o kosztach procesu, czego sąd nie uwzględnił. W wypadku natomiast, gdy sąd orzekł w tej kwestii, lecz strona nie jest zadowolona z rozstrzygnięcia, bo przykładowo uważa, że należy jej się większa kwota, w grę wchodzi zażalenie.

Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz również zwrotu kwoty 100 zł z tytułu zwrotu kosztów dojazdu (paliwa) do S. do archiwum TP, niezbędnego mu celem wykazania niezasadności żądania pozwu w sprawie I C 398/15 oraz zwrotu kosztów podróży jego i jego opiekuna prawnego na rozprawę przed Sądem Rejonowym w Zamościu w dniu 16 czerwca 2015 roku.

Reasumując, zwrot kosztów postępowania w sprawie I C 398/15, których w niniejszej sprawie powód się domaga od strony pozwanej, a które zostały poniesione przez powoda w związku z postępowaniem przed Sądem Rejonowym w Zamościu nie jest możliwy w przedmiotowym postępowaniu. W tamtym postępowaniu sądowym właściwe było przedstawienie przez pozwanego (obecnie powoda) zestawienia poniesionych kosztów i zgłoszenie żądania zasądzenia ich zwrotu od strony przeciwnej.

Żądanie w tej części jako niezasadne podlegało oddaleniu.

W pozostałym zakresie powód nie wykazał zasadności roszczenia oraz z czego wywodzi kwoty dochodzonej pozwem. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu mającego istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada skonkretyzowana w tym przepisie jest jasna – kto powołując się na przysługujące

mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości twierdzeń na innej podstawie. W razie nie wykazania zgłoszonych twierdzeń, Sąd pomija te twierdzenia jako gołosłowne.

Sąd nie uwzględnił żądania zasądzenia kwoty 500 złotych z tytułu zwrotu kosztów rozmów telefonicznych prowadzonych z pozwanym, bowiem wysokości tego roszczenia powód nie udowodnił. Powód z włożonych na rozprawie zeznaniach wskazał, iż rozmowy między stronami były prowadzone już po zakończeniu postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Rejonowym w Zamościu, w którym powództwo oddalono. Nie są to koszty poniesione w związku z postępowaniem sądowym. Powód podał, iż wielokrotnie kontaktował się telefonicznie z pozwanym w celu odzyskania nienależnie wyegzekwowanej kwoty świadczenia. Na powoływaną okoliczność powód nie przedstawił żadnego dowodu, w tym chociażby wyciągu z wykonywanych połączeń telefonicznych oraz faktur za usługi telekomunikacyjne.

Pozwany nie wskazał z jakiego telefonu korzystał przy wykonywaniu tych rozmów. Jak uczy doświadczenie życiowe Sądu, obecnie usługi telekomunikacyjne, zwłaszcza na runku usług telefonii komórkowej nie są usługami drogimi. W ogromnej większości przypadków w tzw. abonament telefoniczny wliczona jest znaczna liczba „darmowych” minut (a nawet godzin) połączeń telefonicznych. Abonamenty te oscylują w granicach od kilkudziesięciu złotych do około 100-150 zł miesięcznie. W przypadku korzystania z telefonu komórkowego „na kartę”, koszt jednej minuty połączenia oscyluje od kilku, kilkunastu do kilkudziesięciu groszy na minutę. W przypadku korzystania z telefonu stacjonarnego również obecnie istnieje możliwość skorzystania z pakietów telefonicznych zawierających w sobie określoną ilość tzw. „darmowych minut”. Wykazanie wysokości żądania w tym zakresie powinno być ścisłe.

Podobnie ocenić należy żądanie pozwu w zakresie zwrotu wydatków związanych z uzyskaniem pożyczki. Powód nie udowodnił, iż w związku z koniecznością poniesienia kosztów sądowych zawarł umowę pożyczki, a także na jaką kwotę i jakie koszty poniósł z tego tytułu. W trakcie przesłuchania go przez Sąd w charakterze strony wskazał co prawda, że z tytułu udzielenia pożyczki (którą zwrócił) musiał zapłacić jakieś dodatkowe koszty, ale nie był w stanie ich nawet w przybliżeniu określić.

Mając powyższe na uwadze żądanie jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Przepis art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) stanowi, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Powód został zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu, która początkowo została ustalona na kwotę 51 zł. Po dokonaniu przez Sąd prawidłowego zsumowania wszystkich poszczególnych kwot dochodzonych w pozwie, opłata od pozwu została określona prawidłowo na kwotę 74 zł.

Sąd, na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 23 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (31 % x 74 zł). Zasądzona na rzecz powoda od pozwanego kwota stanowi 31% całkowitej sumy dochodzonej przez niego w pozwie. Stronę pozwaną należy więc traktować jako przegrywającą w przedmiotowej sprawie w 31% i w takim też procencie Sąd nakazał pobrać od strony pozwanej część opłaty od pozwu, której nie miał obowiązku uiścić powód.

Mając na względzie sytuację osobistą, zdrowotną i finansową powoda sąd postanowił odstąpić od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa pozostałej części nieuiszczonych kosztów sądowych na podstawie art.102 k.p.c.

Na podstawie przepisu art. 333 § 1 pkt. 3 k.p.c. sąd nadał wyrokowi zaocznemu w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzekł w punkcie piątym sentencji wyroku.